

Lekker leesvoer

Even tijd voor jezelf alles over emigratie, inspiratie en doelen stellen

DURF TE EMIGREREN

Column

Huren in
Spanje

Spanje - Door de
lens van...

Jody Samuels

Doen!

CaixaForum

Tussen toen
en mañana

André
Kesselaar

Ciudad de las Artes
Valencia

Alboraya

Vriendschap

Je emigratie verandert jou, net zoals het je hele leven verandert. Maar weet je wat blijft? De échte vriendschappen. Die paar mensen in Nederland met wie je écht verbonden bent, blijven dichtbij. Vaak worden ze zelfs nog hechter. Want échte vrienden heb je niet veel. En hoe ouder je wordt, hoe meer je ze waardeert, en hoe dieper de band wordt.

De zon, de wijn, het zachte briesje van de zee... Spanje leert je iets wat we vaak vergeten: vertragen.

Mañana is geen luiheid, het is een manier van kijken. Niet alles wat dringend is, is belangrijk. En koffie? Die drink je niet voor de cafeïne, maar voor de connectie. In je nieuwe land bouw je die verbinding opnieuw op, stap voor stap, maar ondertussen merk je dat de band met je beste vrienden juist sterker wordt.

Sta vandaag eens stil bij jouw vriendschappen. Voel wat ze voor je betekenen. En durf te voelen hoe mooi het is om dichtbij te blijven, zelfs als je ver weg bent.

Vriendschap

**buikpijn van het lachen -
samen huilen - vervelt nooit
- aan één woord genoeg
hebben - door dik en dun -
altijd bereikbaar - 100%
vertrouwen**

Heb jij een leuk verhaal of vragen?

Laat het me weten op:

info@durfteemigreren.com

Inhoud

6 Column

Huren in Spanje

11 Laat je inspireren

Abbie Rosie

Illustrator & lover of colour and cats

12 Sta eens stil bij...

Impulsiviteit

13 Doen!

CaixaForum

14 Spanje door de lens van...

Jody Samuels

16 Durf! te ondernemen

Ingrid van der Ben

Casa Control turia

Inhoud

23 Toffe plek

La Finestra
Pizza

24 Emigratieverhaal

Elvira van Loon

27 Tussen toen en mañana

-Rústica- André Kesselaar

30 Emigratietip

Huren voordat je koopt

31 Juan vertelt...

Over Spanje, mensen en momenten

32 Handgemaakt hier en daar

María López Belarte
Let me sew that

Column

Durf! te emigreren

Huren in Spanje

**Droom jij van een
Spaans huisje
onder de zon?**

Wie droomt er nou níet van een charmant Spaans huisje onder de warme zon? Ik in ieder geval wel! De stralende dagen, het leven dat zich grotendeels op straat afspeelt, dat eerste kopje koffie op het terras nog vóór je werkdag begint... het hoort allemaal bij de heerlijke Spaanse levensstijl.

Maar als je besluit te emigreren: koop je dan meteen een huis? Of is het slimmer om eerst te huren en te ontdekken hoe het leven hier écht is?

Huren in Spanje

Op platforms zoals Facebook, Idealista, Fotocasa, Milanuncios en Wallapop vliegen de prachtige huizen je om de oren, vaak voor prijzen waarbij je denkt: "Waar is de catch?" Idd, achter die mooie plaatjes schuilt soms een wereld van regels, valkuilen en verrassingen. Mijn advies: ga eerst huren. Zo leer je de buurt kennen, de mensen, de sfeer. Maak altijd zelf een afspraak met de verhuurder en kies liever voor een particuliere verhuurder dan voor een makelaar.

Sorry makelaars! Maar het scheelt je vaak een hoop geld, en je komt direct in contact met de eigenaar. Dat is belangrijk, want dan voel je meteen of er een klik is. En geloof me, dat maakt het wonen zó veel prettiger.

Over huisdieren en huisbazen

In Spanje zijn verhuurders niet altijd even soepel. Steeds vaker willen ze geen huurders met huisdieren. Mijn tip: zeg niet meteen dat je er eentje hebt, maar wees eerlijk zodra je gaat bezichtigen. Die openheid wordt gewaardeerd, en soms win je ze gewoon voor je.

Ik spreek uit ervaring. Toen ik mijn huidige appartement ging bekijken, stond er in de advertentie: "Vast contract, geen huisdieren." Toch dacht ik: we zien wel. De sfeer was goed, het gesprek liep lekker, en op een gegeven moment vroeg ik: "Wat is eigenlijk het verschil tussen kleine kinderen die achter elkaar aanrennen en op de muur tekenen, en een rustige hond die niets kapotmaakt?"

De verhuurder keek me aan en zei: "Ah, dus je hebt een hond?" Ik liet wat foto's en een filmpje zien, en hij vond het helemaal prima. Simpelweg omdat er vertrouwen was.

Pas op voor oplichters

Een kleine waarschuwing: op websites als Idealista en Fotocasa duiken af en toe oplichters op. Ze doen zich voor als verhuurders, maar vragen geld om het appartement "vast te houden",

vaak zonder dat je het ooit hebt gezien. Ze zeggen dan dat ze momenteel niet in Spanje zijn, met een prachtig verzonnen reden erbij. Trap er niet in! Regel nummer één: betaal nooit iets voordat je het huis hebt gezien én een contract hebt ondertekend. Zo werkt het hier gewoon niet.

Mijn gouden tip

Probeer het via
Facebookgroepen of via-via.
Of beter nog: kom zelf naar
Spanje en doe de
bezichtigingen ter plekke.
Alleen dan krijg je echt een
gevoel bij de woning, de
buurt en het Spaanse leven.
Want emigreren gaat niet
alleen over waar je woont...
het gaat over hoe je wilt
léven.

[illegible]

Illustrator & lover of colour
and cats
@abbierosie_

pour yourself
a massive
CUP
OF
TEA
& remember
life can be
LOVELY!

BUT WHAT
IF IT ALL
WORKS OUT!!!

I'D LIKE EVERY DAY
 TO FEEL LIKE A
 BEANS ON TOAST,
 LIE IN
 SUNDAY.

LIFE WOULD
BE MUCH MORE
SIMPLE IF I
OWNED A LITTLE
BOOKSHOP IN
THE FOREST.

dreaming of far away
colourful cities and
sunshine on
my face.

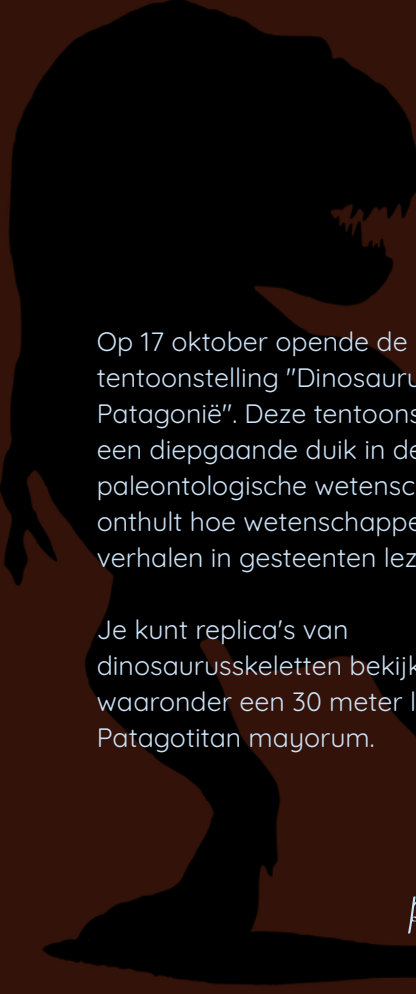
Sta eens stil bij...

Impulsiviteit

Wil je weten of
dat jij impulsief
bent?

Doe hier de
test!

Soms, uit het niets, maak je een spontane keuze. Een opwelling. Iets in je zegt: doe het gewoon. Is dat stom? Is daar iets mis mee? Kan het verkeerd uitpakken? Ja, natuurlijk. Maar eerlijk? Ook doordachte plannen kunnen misgaan. We zijn zo gewend om impulsiviteit te zien als een valkuil. Terwijl iemand die impulsief is, vaak juist vol leven zit, goed kan improviseren, in het moment leeft, speels is, sprankelend, inspirerend. De nuchtere, bedachtzame types zullen het misschien nog steeds een risico vinden. En dat is oké. Maar is het niet zo dat we tegenwoordig juist te veel nadenken? Dat elke beslissing eerst door tien filters moet, dat we de consequenties moeten kennen voordat we iets durven voelen? De kunst zit 'm niet in het onderdrukken van je impuls, maar in het herkennen van het moment. Weten wanneer je mag springen, en wanneer je beter even stil kunt staan.

Doen!

CaixaForum

Op 17 oktober opende de tentoonstelling "Dinosaurussen van Patagonië". Deze tentoonstelling is een diepgaande duik in de paleontologische wetenschap en onthult hoe wetenschappers de verhalen in gesteenten lezen.

Je kunt replica's van dinosaurusskeletten bekijken, waaronder een 30 meter lange Patagotitan mayorum.

Van 19 de oktober tot 19 november 2025

Flexibele uren

Toegang tot alle exposities

Caixaforum Valencia

GRATIS

Klanten van CaixaBank en kinderen onder de 16 jaar hebben gratis toegang tot de tentoonstellingen, maar moeten wel een kaartje kopen.

Reserveer [hier!](#)

Spanje

DOOR DE LENS VAN...

Jody Samuels

Op een zonnige dag in Chelva, tussen kabbelend water en herstelde paden, maakten we onze eerste gezinsuitstap sinds het overlijden van mijn moeder.

Mijn man van 60, onze kinderen van 1,5 en 4, en ik, samen 100 jaar oud, liepen de Route del Agua.

A close-up, artistic photograph of a horse's head, focusing on its eye and the surrounding mane. The horse's eye is dark and reflective, with long, light-colored eyelashes. The mane is thick and brown, with some strands falling over the horse's face. The background is dark and out of focus.

Een route die vorig jaar nog verwoest was door de Dana, maar nu mooier dan ooit hersteld. Alsof de natuur zelf wilde zeggen: uit verwoesting kan iets nieuws ontstaan.

Die gedachte raakte me diep. Want het verdriet van 29 oktober 2024, toen de storm alles meenam, is inmiddels omgezet in schoonheid. En ik hoop dat hetzelfde zal gebeuren met het verdriet dat ik nu voel. Het verlies van mijn moeder is rauw, stil en groot. Maar misschien, heel misschien, groeit er ook hier iets nieuws uit.

Heb jij nou ook dé mooiste foto van Spanje van de afgelopen maand? Denk jij dat jij die hebt gemaakt?

Stuur 'm dan naar info@durfteemigreren.com en vertel erbij waarom juist deze foto voor jou de allermooiste is.

Durf! te ondernemen

Ingrid van der Ben

Vertel iets leuks over jezelf?

Met wie ben ik aan het kletsen?

Je kletst met de altijd goedlachse Ingrid. 56 jaar jong en avontuurlijker dan ik zelf ooit had gedacht. Iets wat je leert kennen in jezelf als je grote stappen durft te maken. Van een kantoormiep in Nederland naar een allround klusser in Spanje, best een avontuurtje kan ik zeggen.

"Alle afleveringen van Ik Vertrek keken we dan ook trouw met een brede glimlach, soms jaloers, soms met plaatsvervangende schaamte en leedvermaak."

Kun je me meenemen naar het moment dat jullie dachten: "Ja, wij verhuizen naar Spanje, en wat dacht je eigenlijk écht toen?"

De droom die steeds sterker werd...

Met het ouderlijke gezin was Spanje altijd hét vakantieland. Vele kustplaatsen gezien en beleefd. Later, samen met Hester, kwamen we er vaak terug. Het voelde vertrouwd en goed. De droom was er eigenlijk altijd al om te emigreren naar Spanje. Alle afleveringen van Ik Vertrek keken we dan ook trouw met een brede glimlach, soms jaloers, soms met plaatsvervangende schaamte en leedvermaak. Toen vrienden een camping begonnen in Pedralba, waar wij regelmatig langs gingen, groeide de droom en werd een sterke wens. Mijmerend op het terras, turend naar de bergen zeiden we heel vaak tegen elkaar "je zou hier toch maar wonen"

In 2016 liepen we tegen een leuke finca aan in de campo van Pedralba. Voor een prikkie; 4 kamers, zwembad én een mega lap grond van 5000m². De droom werd ineens tastbaar. Want later als we groot zijn (lees gepensioneerd) kunnen we hier gaan wonen! Maar tussen 2016 en 2020, na vele vakanties hier door te hebben gebracht, kwamen ook de vragen. Waarom wachten? Durven we dan nog wel als we later eindelijk groot zijn?

“Waarom wachten? Durven we dan nog wel als we later eindelijk groot zijn?”

De knoop werd doorgehakt. In januari 2020 ging ons huis in Den Haag in de verkoop, banen werden opgezegd en inboedel grotendeels verkocht. De droom was realiteit geworden. Door corona konden we na het openen van de grenzen dan eindelijk in juni beginnen aan een geheel nieuw leven!

Mega spannend. Hester had zich al ingelezen voor een baan bij Yource, ik was nog zoekende, het ging van een foodtruck, naar een bar tot aan in de leer bij een Nederlandse aannemer. Dat laatste beviel heel goed, nooit meer binnen werken, nooit meer op kantoor, werken met de handen en geen dag hetzelfde.

“De droom werd ineens tastbaar.”

Wat was het meest verrassende of vreemde dat je tegenkwam toen je je nieuwe leven begon?

Het meest verrassende was toch wel dat eigenlijk alles best van een leien dakje ging. We hadden werk, ons huis werd eigen gemaakt, we leerde nieuwe vrienden kennen en voelen ons thuis. Tuurlijk, het beheersen van de Spaanse taal, of eerder het gebrek erin, was uiteraard wel een dingetje. Hoe vaak we "si" hebben gezegd omdat we er geen bal van begrepen, was vaak ronduit hilarisch en bracht ons soms ook in gekke situaties.

"Sleutelbeheer en meer! Ja, dat ging het worden!"

Wanneer wist je dat je een bedrijf wilde starten, en hoe kwam dat idee eigenlijk tot je, was het een ingeving of eerder een 'noodgedwongen briljant idee'?

Tijdens de 2 jaar klussen, groeide mijn netwerk. Veel Nederlanders in de omgeving bezitten een (vakantie)huis. De vraag naar toezicht en onderhoud groeide. Dé springplank die het opstarten van een eigen bedrijf makkelijk maakte. Sleutelbeheer en meer! Ja, dat ging het worden!

Wat was de allereerste stap die jullie zetten,

en had je toen enig idee wat er allemaal nog bij zou komen kijken?

Het begon met inventariseren van bestaande en potentiële nieuwe klanten. In mijn netwerk was de gunfactor hoog, dus mond op mond reclame ging snel. Daarna kwam de stap voor alle benodigde inschrijvingen als zelfstandige. Hiervoor heb ik een

accountantskantoor in de arm genomen. Ging heel soepel en verwerken nu alle administratie en IVA betalingen. Ook website en flyers moesten er komen, en promoten die handel! Ook hiervoor heb ik een topper in de arm genomen. Erg fijn hoeft ik me daar niet druk over te maken, als druk baasje :-)

“Tijdens de 2 jaar klussen, groeide mijn netwerk.”

Kun je een grappige of onverwachte misser delen tijdens het opstarten van je bedrijf?

Oh zeker! Afgelegen campo woningen niet kunnen vinden, verkeerde inschattingen maken met offertes, slepen met 1000 kilo beton en een week krom lopen van de spierpijn, verkeerde materialen meenemen, het hoort er allemaal bij die missertjes.

Hoe ziet een typische werkdag eruit, inclusief chaos, koffieverlating of honden die meedoen?

Als echte Hollander begint de werkdag om 8 uur met koffie! Bij de eerste kennismaking met een klant leg ik dit ook haarfijn uit, koffie hoort erbij. Kan maar duidelijk zijn. Een werkdag is nooit hetzelfde, van inspectie woningen, onderhoud van tuin en zwembaden, storten van betonnen vloeren, schilderen van gehele huizen, natuurstenen aanbrengen en aankomst boodschappen doen tot gasten ontvangen. Chaotisch, divers en nooit saai, heerlijk!

Zijn er culturele verschillen die je werk of aanpak hilarisch of juist verrassend hebben beïnvloed?

Uiteraard de siësta alhier. Hoe vaak ik niet voor een dichte deur heb gestaan bij een groothandel of winkel. Iets waar ik erg aan moest wennen. Inmiddels leer je daar ook mee omgaan. En plan je anders. De culturele verschillen maken het juist ook wel weer grappig.

Welke impact hoop je dat je bedrijf heeft, zonder meteen je ambities te overdrijven?

Het is erg dankbaar om de blije gezichten te zien van opdrachtgevers bij terugkeer in hun vakantiewoning. Het onderhoud in brede zin voor hun stulpje zorgt ervoor dat ze gewoon heerlijk zorgeloos vakantie kunnen vieren.

Kun je een moment delen waarop je dacht: "Wow, dit hadden wij écht niet verwacht toen we hierheen verhuisden"?

Vele momenten denken we nog steeds...jeetje we wonen gewoon in Spanje! Soms komt het nog even heel goed binnen, zeker wanneer we door de natuur lopen met onze honden. Wanneer we de schone was buiten ophangen (iets wat we tijdens de vakanties altijd tegen elkaar moesten zeggen: "we doen net of we hier wonen"..)

Geen horror scenario's zoals in vele Ik Vertrek uitzendingen, gelukkig :-)
iets wat uiteraard wel door onze gedachten kan gaan, voor we aan het grote avontuur begonnen. Dat we na 5 jaar nog steeds dit gevoel hebben van geluk en besef dat we hier mogen wonen hadden we op voorhand niet gedacht.

Welke tip zou je geven aan iemand die overweegt hetzelfde pad te volgen, zonder meteen dat cliché “volg je dromen” te gebruiken?

Bereid je voor op het alledaagse, niet alleen op het avontuur.
Op de kleinere dingen zoals een rekening openen, naar de dokter, een netwerk opbouwen, de taal. Bereid je ook voor op een dip, dat is normaal.
Denk in jaren, niet in maanden. Geef jezelf tijd.

En mijn motto: niet gedaan is niet geleerd, gegroeid of geleefd!

[Casa Control Turia](#)

Ingrid van der Ben

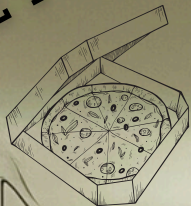
info@casacontrolturia.com

[WhatsApp](#)

TOFFE PLEK

La Finestra

Gelegen in de bruisende wijk Ruzafa van Valencia, biedt La Finestra een informele, levendige sfeer waar zowel locals als bezoekers graag samenkomen.

Het concept is simpel maar verrassend: individuele mini-pizza's voor zo'n 3.- of 4.- Je kiest niet exact de toppings (de pizzaiolo bepaalt), wat zorgt voor een speels element.

@La Finestra

EMIGRATIE

verhaal

Elvira van Loon

Mijn man Michel en ik kregen een relatie in 2008. Allebei spraken we bij het daten in het begin al de wens uit om ooit te emigreren. Een grote tuin te willen en veel dieren. Meerdere keren kwam het onderwerp wel terug tijdens onze relatie maar echt verdiepen erin deden we ons niet.

Dit had met de drukte en alle dingen die het leven kunnen brengen te maken. Overlijden van familie, geboorte van nieuwe familie maar ook werd er bij mij de ziekte van Crohn in 2008 vastgesteld. In de jaren daarop nog 2 chronische ziekten. Tot 2021 heb ik gevochten in Nederland voor mijn gezondheid.

Totdat ik van alle Nederlandse ziekenhuizen te horen kreeg: "We kunnen niets meer voor je betekenen. Leer er mee leven." En dat leven bestond uit veel pijn, het bed en de bank. Corona maakte voor mij niets uit. Ik kwam toch al lang nergens meer. Maar opgeven zit niet in mij.

Ik ben ontzettend veel gaan lezen. Over waar medici me wel zouden kunnen helpen. En overal las ik ontzettend positieve berichten over de Spaanse hoogstaande gezondheidszorg. Dat mensen vanuit heel Europa daar naartoe gingen voor speciale operaties.

Om een lang verhaal kort te maken: Michel en ik kozen voor Spanje. Met als hoofdreden meer levenskwaliteit. Natuurlijk kan ik meer redenen opnoemen. Denk aan het meer relaxte levenstempo, de grote tuin die we wilden en de dieren. De nog hogere normen en waarden die mensen voor elkaar hebben. Het delen van je geluk wat je te veel hebt met je burens zoals fruit, eieren enz. 18 Juli 2022 zijn we vertrokken naar Spanje. We hebben de eerste maanden een huis kunnen huren van Nederlandse mensen om zelf een woning te zoeken. En november 2022 hadden we de sleutel van onze eigen casa. Met 4000 m² grond. Onze 5 honden en kippen genieten samen met ons van de ruimte en rust. We wonen ideaal op de Campo (platteland) met een paar burens. We zijn zo in het dorp maar ook zo in Valencia stad. De omgeving is hier machtig mooi met veel groen, bergen, bomen, water en de zee op goede prima afstand.

Voor mijn gezondheid heb ik inmiddels al een succesvolle operatie ondergaan. Wat in Nederland echt onmogelijk was. Maar omdat ik 3 chronische ziekten heb blijf ik kind aan huis. De gezondheidszorg is

absoluut wat ik had gehoopt. En het woord 'uitbehandeld' wordt hier niet gebruikt. Ze blijven zoeken naar oplossingen. Als ik ons leven in Spanje een cijfer zou mogen geven geef ik het een 9. En ons leven in Nederland een 2. Er is geen haar op ons hoofd wat denkt over ooit weer terug naar Nederland te gaan. Soms is het gras wel echt groener bij de burens en denken dan: hadden we dit maar eerder gedaan.

Tussen toen en mañana

-Rústica-

"Wat makelaars niet vertellen is meestal belangrijker dan wat ze wél vertellen!"

Onze makelaar, overigens een beste vent, zag direct mogelijkheden in het huisje waar onze keus op was gevallen: "Als je deze overkapping dichtmaakt verdubbelt je het woonoppervlak!" en "Zijn jullie hier volgende week nog? Dan regel ik een aannemer!" Wat hij dus niet vertelde was dat ons huisje in een gebied lag dat "rustica" werd genoemd. Een soort beschermd natuurgebied.

En dat je zelfs toestemming van de burgemeester nodig hebt als je in de huiskamer een schilderijtje wilt verhangen.

Toen nog niet gehinderd door die kennis lieten wij kort na de overdracht de gammele houtje-touwtje overkapping met wapperend zonnedoek vervangen door een strakke aluminium constructie met kunststof dakplaten, werd de badkamer gemoderniseerd en schaften we een pelletkachel aan.

Later hoorden we dat er geregeld vliegtuigjes over het landelijk gebied vlogen om te controleren of er ergens iets was bijgebouwd.

In die tijd woonde er even verderop een Rotterdammer die dacht dat het zo 'n vaart niet zou lopen in Spanje en hij waagde het er op.

Hij trok de casita en het schuurtje bij het woonhuis en maakte er een enorme villa van. En voor zijn 4x4 bouwde hij een betonnen carport met geasfalteerde toegangsweg.

Toen het af was en de cementmolen na 2 jaar zweeg wijdde hij zich weer aan wat hij het liefste deed: gluren naar de zich onbespied wanende Franse buurvrouw in haar zwembad! Vol trots vertelde hij aan Jan en alleman dat hij haar vaker naakt zag dan haar eigen man. Tot die man aangestaard werd in de plaatselijke bar en er uiteindelijk achter kwam dat hij niet de enige was die wist waar haar tatoeage precies zat...

Na twee jaar ronkende cementmolens en gillende haakse slijpers was dit de druppel en wist de getergde Fransman wat hem te doen stond: hij stapte naar de Seprona, zeg maar de milieutak van de Guardia Civil. Na een slopende rechtszaak kon de Rotterdammer het grootste deel van de vruchten van zijn noeste arbeid weer afbreken, kreeg een vette boete en als klap op de vuurpijl werd hem ook een voorwaardelijke gevangenisstraf opgelegd.

Natuurlijk wist hij aan wie hij dit allemaal te danken had en toen ontstond er een kat en muisspel tussen de twee burens.

De Nederlander snoeide de gehele coniferenhaag tussen hun percelen terug van 2 meter tot 1 meter waardoor de Fransen hun privacy volledig kwijt waren en draaide van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat André Rieu met de boxen gericht op de burens.

Het duurde niet heel lang voor de Fransen naar elders vertrokken en André Rieu zweeg. Kennelijk had de Rotterdammer een behoorlijke kater overgehouden aan het hele avontuur en verkocht zijn villa aan een argeloos Amerikaans stel.

Tijdens de eerste regenbui regende het binnen net zo hard als buiten en inmiddels is het huis opnieuw verkocht: aan twee Fransen!

THE END

for now...

André Kesselaar kwam al ruim 50 jaar vrijwel jaarlijks naar Spanje toen hij in 2018 samen met zijn vrouw besloot er permanent te gaan wonen. Op deze plek zal hij de lezers komende tijd meenemen op zijn reis daar naartoe.

kesselaar@gmail.com

Emigratie TIP

Huur eerst voordat je koopt

Je leert de omgeving kennen.

Alleen door er te wonen voel je echt of een plek bij je past. Hoe is het klimaat, de sfeer, de rust of juist de levendigheid? Dat ontdek je pas ter plekke.

Je voorkomt financiële ver-

rassingen. Bij koop kun je te maken krijgen met verborgen gebreken of oude schulden op het pand. Huren geeft je ruimte om te leren waar je straks op moet letten.

Je krijgt de tijd om te landen.

Emigreren is een grote stap. Door eerst te huren, kun je rustig wennen aan de taal, het ritme en de cultuur, zonder directe verplichtingen.

Je leert de woningmarkt begrijpen.

In Spanje werkt alles nét even anders. Door eerst te huren, krijg je de tijd om het systeem, de regelgeving en betrouwbare contacten te leren kennen.

Je koopt met zekerheid. Na een tijdje weet je precies wat je zoekt: het type huis, de ligging, de burens en de voorzieningen. Zo koop je met ervaring, niet met emotie.

Kortom:

eerst huren geeft je vrijheid, veiligheid en helderheid. Je koopt pas als je écht weet waar je gelukkig van wordt.

Juan vertelt...

Over Spanje, mensen
en momenten

Steeds meer Nederlanders zijn officieel miljonair, maar als ik al die onvrede lees hier in deze Facebookgroep, denk ik dat ze zich armer voelen dan ooit. Misschien heb ik het mis hoor, maar dat kan. Ik woon daar natuurlijk niet meer.

In Nederland ben je tegenwoordig al miljonair als je gewoon een huis met tuintje hebt. De banken zeggen rijk, maar je gevoel zegt iets anders: alles wordt duurder, de stress groter, en dat miljoen zit vast in bakstenen, wat je niet eens op kunt eten.

Dus ja, ik begrijp best dat steeds meer Nederlanders hun huisje verkopen, de winst pakken en richting Spanje vertrekken, waar je voor de helft van dat geld een huis zonder hypotheek koopt, de zon gratis is en het leven nog een beetje normaal voelt.

Want misschien is echte rijkdom gewoon wakker worden met rust in je hoofd, een kop koffie in de zon of een glaasje wijn in mijn geval. Geen brieven van de bank meer, of dat je de stroom van je zonnepanelen die je levert ook moet gaan betalen .

Dus ik ben benieuwd of na de dag van de verkiezingen in Nederland, er meer of minder Nederlanders naar Spanje vertrekken de komende jaren.

Groetjes allemaal

Juan Mendo Kievits

Facebookgroep:
[Emigreren naar Spanje ESESESES](#)

GEMAAKT HIER EN DAAR

Inspiratie

María López Belarte

@Letmesewthat

María en Fredo

Ik droomde er altijd van om mijn eigen kleding te maken; het idee om met stoffen, draden en garens te werken fascineerde me. Na me jarenlang volledig op de piano te hebben gericht, gaf de pandemie van 2020 me de kans om te experimenteren en te leren breien en naaien.

Ik droomde er altijd van om mijn eigen kleding te maken; het idee om met stoffen, draden en garens te werken fascineerde mij. Na mij volledig op de piano te hebben gericht, gaf de pandemie van 2020 mij de kans om te experimenteren en te leren breien en naaien.

Mijn naam is María López Belarte en ik woon in Benifaió, Valencia. Ik heb het geluk gehad geboren te worden in een familie waar kunst en creativiteit altijd aanwezig zijn geweest en nog steeds aanwezig zijn. Misschien is dat wel de reden waarom ik zo toegewijd ben aan muziek; ik speel piano sinds mijn zesde en geef nu les aan verschillende conservatoria. Mijn ouders werkten jarenlang in de textiel- en mode-industrie. Als kind bracht ik talloze uren door in winkels, waar ik spelden, draden en kledingstukken aanraakte die werden versteld.

GEMAAKT HIER EN DAAR

Inspiratie

Bovendien probeer ik altijd een handgemaakt cadeau te maken wanneer er speciale gelegenheden aanbreken: Kerstmis, verjaardagen of andere festiviteiten. Mijn moeder en broer hebben al een kleine collectie unieke stukken die ze veel gebruiken en waarvan ik weet dat ze ze koesteren. Ik moedig de mensen om me heen altijd aan om eens te proberen een naai- of breiprojectje te maken. Hoe klein ook, het geeft je een andere kijk op kleding of textiel en maakt je bewuster dat achter elk T-shirt een paar handen (vaak uitgebuit) zitten die met liefde en geduld een prachtig stuk hebben gemaakt. Dus wat is er beter dan te ontsnappen aan fast fashion, te leren, je concentratie en geduld te verbeteren en te genieten van je eigen creaties, die uniek zullen zijn, ook al zijn ze imperfect?

María López Belarte

@Letmesewthat

A pianist when she is not sewing

@marialopezbelarte

DURF TE EMIGREREN

Dankjewel voor het lezen van de twaalfde editie!

Hoofdredacteur

Kim Leeuw

Art Direction en vormgeving

Kim Leeuw

Aan dit nummer werkten mee

Ingrid van der Ben, Jody Samuels,
Elvira van Loon, André Kesselaar, Juan
Mendo Kievits, María López Delarte

Advertentieverkoop

Adverteren? Voor informatie:
info@durfteemigreren.com of +34694476190

Durf! te emigreren

www.durfteemigreren.com

durf_te_emigreren

Iedere maand dit
magazine in je
mail? Meld je dan
hier aan!